

הכל שוחטין פרק ראשון חולין

ה.

עין משפט
נר מצוה

מזב א מיי פ"א מהלכות
 עקבדין הלכה ג:
 מזב ב מיי פ"ב מהלכות
 עין הלכה ד:
 מזב ג מיי פ"ג מהלכות
 מעשה הקרנות הלכה
 ד ופ"ד מהלכות שגגות
 הלכה ו:
 מזב ד מיי פ"ג מהלכות
 מעשה"ק הלכה ז:
 מזב ה מיי ט הלכה ד:
 ו מיי פ"ל מהלכות שבת
 הלכה ט"ו:
 ז מיי פ"ג מהלכות ע"ן
 הלכה ה ט"ז י"ד סימן
 ז טעף ע:

יה אור השלם

1. ויאמר אל יהושפט
התחל את המלחמה
במדת גלעד ויאמר
יהושפט אל מלך ישראל
במנוי כמנון צערי כעמון
בסוסי כסופיך:
2. מלכים א כב ד
ומלך ישראל
ויהושפט ויהודה
ושבבים אגדו אל כסאו
בגלעד ויאמר
לפניהם שער שמרון וכן
מתנבאים
לפניהם: מלכים א כ ב
3. והערים מבאיה לו
לחם ובשר בנקר ויהודה
והערים בצור וכן ותחל
מלכים א יז א
ויהודה שני אשר מורו
את ערב את אשר מורו
את ערב בצור ערב
ואת את דורו בקרב וכן
ויהודה אל מרון ויאמר
ערב חזב הביאו אל
ידעון מעבר לירד:
4. שופטים ז כ
וארם וארם ויהודה
ושבון ויאמר ישראל
עזרה קטנה ותהי לפני
אשחת נעמן:
5. מלכים ב ה ב
דבר אל בני ישראל
ואמרת אלחם אדם כי
אמרת מכם מן לזון לזון
והחבתהוהו ויהודה וכן
והאנן תקריבו את
ויהודה א

זגהות הב"ח

- (א) תום ד"ה מכס וכו'
ולגזילה מקודשת אינטריין
שלא עלתה לבעלים
לשם חובה ומביתו לא
נפקא אלא שאין יכול
להקדיש הק"ד:

שיטה מקובצת

- קשיא לא
 [טז] קשיא במומר לכל התורה
 מיעטא במומר לדבר
 אחד: [יז] דמשמע הרי אתם
 במכונות: [יח] דכתיב אף
 שבת מביט ישראל וגו'
 אשר יקריב קרבנו לכל
 הדרורים בפרשת: [יט]
 הדרורים בלחמה נתקן
 לעושי: [כ] דמשמע
 עובדי דרורייה לכל
 דבר: [כא] ומגן לעבודת
 כוכבים. גיב גיא כ"א
 ומגן את הין עובד כ"א
 אלא לומר דקריב אמר
 דחמא. גיב גיא כ"א
 דקריבא אמר רחמנא וכו'
 ונפק. וגיב גיא כ"א
 וי ורחמינו אדאם
 וי ליש חובה: [כב] אלא

ע"פ פי הדבור שאנני. וא"ת ולמאי דס"י אדלגה הוי ע"פ הדבור תקשי דהא אמר רב צפר שמעלס מן העין אסור לקמן (דף 56.) ויש לומר דזה היה יודע שהיה סומך ע"פ הדבור דלאו משל עובד כוכבים קא מייתי אבל לא ס"י שצא הדבור להמיר האיסור שמיטע עובדים לחאפז:

קרי' אה נערה וקרי' אה קמנה.
צפרק בתרא דסוטה (דף מו):
דרים נערים שהיו מנווערים מן
התמות והכא לא שייך למדרש הכי:
דמן נעורין. שם מקום דכתיב
(בד"ה א ו) למזרח נעורין
ולמערב גור: **עורביום** מבעי'
א"ה. ואף על גב דכתיב עברים
מזרחים ולא כתיב עבריים מזרחיים
התם ליכא למיטעוי: **מבם** ויא'
בולבם ארציא את המומר. תימא דהא
אליטריך לכדרשקין צרים לולב הגזול
(סוטה דף ג.) אי לפני יאוש אדם כי
יקריב מכס אמר רחמנא והאי לאו
ידידה הוא וי"ל דהתם לאו משום
דסיפוק לן מהאי קרא גזול לפני
יאוש דהאי מציתא נפקא דמארמין
בצמורה (צ"ק דף טו:) קרבתו ולא
ההגזול אימת אלימא לפני יאוש ל"ל
קרא כלומר וכי יכול להקדים ביתו
אמר רחמנא ולא מייתי התם קרא
דכי יקריב ואלא לומר דקרבן אמר
רחמנא והאי לאו קרבן הוא שאין
צדי להקדישו לפני יאוש (ט"ו) ועוד י"ל
דחתי שמעין ממכס ולגזילה
מקודשת אליטריך (א) ומציתו לילה
נפקא אלא שלא עלתה לשם חובה:
בדרי שיחזרו בהם בתשובה. לאו
טעמא דקרא קא דריש אלא נותן טעם
לדבר וימדרשין מהא מומה" לדבר
דמומר טפי ממומר לכל התורה כולה ולא
מוקמין קרא במילתא אחריית וקאמר
דמומר לדבר אחד בקל יחזור בתשובה
ולכן מקבלין מהם כדי שיחזרו:
מעם

שכל הכופר בה כמורה בכל התורה כולה אלא מומר יחי' (מכם) ולא כולכם להוציא את המומר מכם בכם מן הבהמה להביא בני אדם שדומים לבהמה מכאן מפרשעי ישראל כדי שיחזרו בהן בתשובה חוץ היין ומחלל שבתות בפרהסיא הן גופא קשיא בם להוציא את המומר והדר תני מקבילן קרבנות קשיא רישא ^ט מומר לכל התורה כולה מציעתא מומר חוץ מן המומר ומנסך את היין ומחלל שבת בפרהסיא מומר לכל התורה כולה היינו רישא ואי מומר לדבר א לאו יהי קאמר חוץ מן המומר לנסך את היין ולחלל מא מומר לעבודת כוכבים הוה מומר לכל התורה עג' תיובתא והא מהכא נפקא מהתם נפקא

ישת מומין (ויקרא כב) ותיא לקמן בפירקין (דף יג:) איש מה תלמוד
 ראל וגבי ידיהו לא כתיב מיעוטא דלכתוב מן האדם כי יקריב
 יאילן ולא המומרין ולא באומות שכולן מתגדדין ומקבלין מהם:
 וי צהמה למעוטי רובע ורבע יאהי דריש ליה צבא קמא
 ומע מודין דתניא במסכת יומא (דף לו:) פשעים אלו המדרים
 ל: ומנא את היין. לעבודת כוכבים: אי מומר לדבר אחד קשיא מליעסא.
 ומר לדבר אחד חוץ מן המומר לנסך את היין ולחלל שבתות דהני חמירי
 ירא ליה שבת כעבודת כוכבים דהעובד עבודת כוכבים כופר בהקב"ה
 שית: והא מהכא נפקא מהסא נפקא. דאין מקבלין קרבן מן המומרין:
 מעס

לאו קרבנו הוא וכו' (ח) ועוד י"ל דתנתי שמעינן ממכם וגזילה המקודשת אצטריך דמכילין כ"י ועי"ל דתנתי ש"מ וגזילה המקודשת אצטריך שלא עלתה לשם חובה דקמרא דקרא דרש וקרבן. ובס"י אחר כתוב נ"א ועי"ל דתנתי שמעינן ממכם וגזילה מקודשת אצטריך שלא על נותן טעם לדבר אתא דמרבין מומר לדבר אחד:

לֹא הוּא מַפְלִיג נִפְשֵׁי מֵינִי. לֹא הִיא יוֹשֶׁפֶט מִהֶר וּנְדָל מִמֶּנּוּ
מִשּׁוּם חֶשֶׁד כֻּלָּ אֱלֹמָא אִשְׁרֵי דְמוֹמְרָא לְעִזּוּת כּוֹכְבִּים הִיא לֹא הִיא
מִיּוֹמֶר כֻּלָּ הַהוּרָה כּוֹלָה: רַעְמִי כַעֲמָךְ. דְּמַשְׁמַע הִרִי שְׂאֵתָה
כְּמוֹתֵינוּ דְּסוֹמְכִין עֲלֵיהֶו: כְּסוּסִי כְּסוּסִיךָ ה"ב. דְּלַעֲנִין אִסּוּר וְהִיתָר
קִקְאִתָּר אֵלֶּה עַל כְּרַחֲךָ לַעֲנִין הַמִּלְחָמָה
קִקְאִתָּר לְחֵי: גִּזְרוּךְ. כִּי גִזְרָן הִיא
יּוֹשִׁיעִים צְחִיבָה וְכִיעוּת אִסְגֹּרָה
א' כְּסֵנֵה־דֶרֶין שְׂאִין חוֹשְׁדִין זֶה אֵת זֶה:
שִׁיבוּ רוּאִין זֶה אֵת זֶה. לְהִיּוֹת שׁוֹמְעִין
אִשְׁתִּי אֵת חֲבִירוֹ וּמִתּוֹכֵמִין זֶה עִם זֶה
עַד שֶׁתֵּלֵךְ הַרְחָק כִּלְכֵּלֶה שְׂאֵלוֹ הִיא
יּוֹשִׁיעִין כְּשׁוּרָה שֶׁלֹּא כְּעֹגֹלָה אֵין צְנִי
רַחֲשֵׁה הַשּׁוּרָה רוּאִין צְנִי סוֹף שׁוּרָתָה
כְּרַעֲעֹלָה שְׁלִימָה לֹא הִיא יּוֹשִׁיעִין כְּדִי
שִׁיחָא מִקּוֹס לֵלֵאת וּלְכֹא: מִסִּיעִי
לֵיָה. לְרַב עֵנִן: עַל פִּי הַדְּבָר שְׂאֵנִי.

שהקצ"ה התיירו לפי שעה דלמדי
 (מלכים א' ח') ואת העורבים לוימי
 שם לכלכלך: ואסרמי מילתא כו'.
 בצתמיהה: ודלמא על שם מקומן.
 שהיו מזור עורב: מי לא כתיב. שאדם
 יקרא על שם מקומו ואפילו יחיד ואם
 ע"פ שאין מדבר בכל אנשי המקום
 נכון פלשמים גבעונים חלל בלש אחד
 כדכתיב נערה קטנה: וקסא לן קרי
 לה נערה. להביאה ב' שערות וקרי
 לה קטנה דמשמע שלא הביאה שתי
 שערות: וא"ר פדת. האי נערה לאו
 נענערה ממנא חלל על שם מקומה דמן
 נעורין. וה"נ אע"ג דלאו בכל בני
 המקום קאמר שהרי ודאי לטולן לא
 גילהא שהרי נחבא היה מ"מ איכא
 ללתימר דתרי גברי הוו וקראן על
 שם מקומן ואין מזכיר שם: עורבים
 מצעיי ליה. דלא אחי למטעי בעורבים
 ממש: ישראל מעליה הוה. דאנוס
 הוא: אי נימא מומר לדבר אחד.
 לאחד מכל המנות לאשמעינן דלא
 הוה מומר לכל התורה כולה: שכל
 כדכתיב (במדבר טו) וכי תשגו ולא
 תעשו את כל המנות האלה וגו' וילפינן
 בהריות (דף ת.) דבעבודת כוכבים
 מיירי: מומר לאוסו דבר. לשחיטה
 ולתיאזון ואיטריך לאשמעינן דלא
 תימא כיון דשם היה היתירה דמי
 ליה אלא ודאי כאיסורא דמי דמי
 ולתיאזון הוא דעבר עליה וכי מזמנינן
 ליה סקין לא שציק היתירה ואכיל
 איסורא: מכס. אדם כי יקריב מכס
 וקרבן ובגי דבר או נדבה מכס דהא
 כי יקריב משמע כשיראו להקריב:
 להלויא המומר. שאין מקצלין נדבתו:
 מכס צנס חילקטי. כלומר דכדכתיב
 האי מיעוטא צישראל ולא צדמותא

לדכתיב איש איש מציט ישראל אשר יקריב קרבן ככל נדריכם וגו' ויומר איש איש לרצות העוֹבֵדִי כוכבים שנוֹדֵרִים נִדְרִים ונִדְבוֹת קרבן דמשמע ולא כל האדם שמע מינה בכם חלקמי כששרין תעס הדומה לנהמה. שאין מקיימין את המצוה: מן דכתיב (דף מ:.) ובזכורות (דף מה.) ובתמורה (דף כח:.) מפועי ישראל. וכן הוא אומר [מ"ג] מלך מוא פשע בי והיינו מומר. ולקמן מפרש לה דקמתי קרבנין אסויא: אלא לאו ה"ק. כלל קרבנות מפועי ישראל לאלמא מומר לעבוד כוכבים כמומר לכל התורה כולה דמי. האי מאן שמהלל שבת כופר במעשי ומעיד שחר שלא שבת הקב"ה במעשה ה

אומר לך דיהושפט לא אכיל בהדי אחאב ומומר לע"ז הוי מומר לכל התורה: אלא מהכא
הה מפליג פשטי מיניה: נימא מסייע ליה והעורבים מביאין לו לחם. כלומר סייעתא דרב
מומר לכל התורה דתכתיב והעורבים: לא על פי דיבור שאני. כלומר גזרת הקב"ה הוה אבל
ר' מומר לדרב אחד הוי מומר לכל התורה כולה: חמורה ע"ז שלל הכופר בה כמורה בכל

מסורת הש"ס

- שם (ס) סההדרין לו: (ז) שם
יג: (ג) סוטה מו:
(לעיל ד: ה) (בס"א):
משומד, וכן להלן,
(שבושות כט. דברים כה.
ידושין מ. ז) (ז) (שבושות
ט.) (לקמן יג: עירובין
בס"א: (ח)
משומד, וכן בסכ"ע,
(ט) עי' במהרש"ל מהרש"א,
ממנהר"ם שני גרסאות,
בס"א: משומד, וכן להלן,

הגהות מהר"ב

רנשבורג

א] תד"ה על פי הדבור
ב] דלל הוא על פי הדבור.
ג] עיין תפארת שמואל
ד] השגותיו על מהרש"א:

מוסף רש"י

[illegible]

רבינו גרשום

לאו ע"ז הו: אלא
מעתה כסוסי כסוסך הכי
מי כן דלא הו מפלגי
וסיו דיהושפט מסוסיו
אחאב. הכא נמי מאי
הוא עלי ועילו עמי

נהוי עלך ועילוי עמך ועדי
אחאב מלך ישראל כו'. דל
ננ דאמר מומר לע"ז לא ה
בר זה במקום אחר אימא